

Már nem szenved

Emlékszem egy hosszú hajú, elcsukló hangú fiúra az egyetemről. Bőrkabátban járt, különös fejtartással. Zavarba ejtőn tudott kérdezni. Válaszolni is. Aztán évekig nem emlékszem semmire, ami ő volna. Hosszú esztendőök telnek fölöttünk. És egyszerre hallom, ahogy Pesten, a Pataky Művelődési Központban ugyanazon a régi elcsukló hangon olvassa saját sorait. Megint évek múlnak, mígnem Szegeden látom ismét, ahogy a Kálvária sugárúti könyvtárban, a nádfonatú székekben ül, és mielőtt felolvasná, még belejavít egy versébe. És utána már csak hetek, hónapok közölik az emlékeimet.

A legutolsó emlékem márciusi. Az is a Kálvária sugárútról, a nádfonatú székről. De mégsem. A legutolsó emlékem tegnapi. Az utcán futottam össze egy ismerősömmel, hozzám lépett, kérdezte, hallottam-e a hírt. Nem tudom, feleltem. Rusz Sándor meghalt, mondta. Nem, nem hallottam. Csak ott, az utcán. Tegnap.

Akik ismertük, mindannyian tudtuk, hogy nem egészséges, hogy egész életében küzdött a betegséggel. Ezt viszont nem...

Április 4-én halt meg Rusz Sanyi. Pontosan egy évvel korábban a szegedi Millenniumi Kávéházban olvasta föl egy versét a Spanyolnátha Szeged-számának lapszámbejelentőjén. Gyerekkorom április 4-én piros nyakkendőt kötöttem. Kísértenek ezek az április negyedikék...

Le kellene zárnom ezt a pár sort. Nem akarom lezárni. Ha már le kell, hát zárja le Sanyi. Zárja le az utolsó sorokkal, amiket leírt:

*Nem szenvedek: ma már sorom a sorsom
szavakba ölöm a kort, ahol élhetek.
Értékelem is nagyon. Végső fokon
alliterációként még átevickélhetek
egy végső illuminációba. Monoton? –
Nem szenvedek: ma már a sorom a sorsom.
Farvizeken, szavaimban élvezkedek.*